

[Poul Hansen (Kalundborg).]

det sandsynlige Svar. Det skal jeg imidlertid ikke prøve paa ved denne Lejlighed. Fra vor Side har vi ikke søgt denne Diskussion; vi har ikke tænkt paa at paalægge den tidligere Forsvarsminister og Formand for Forsvarskommissionen, det ærede Medlem Hr. Harald Petersen, et særlig Ansvar eller rette Bebrejdelser imod ham, fordi der ikke under hans Formandskab blev fremsat noget konkret Forslag som Grundlag for Realitetsforhandlinger. Vi erkender, at der var gode Grunde dertil; et vist Overblik over Situationen var nødvendigt, Erfaringer skulde samles, og endnu for et Aars Tid siden var det vel ikke urimeligt at gaa ud fra, at vi havde bedre Tid til Overvejelserne, end det nu synes at være Tilfældet.

Men naar man nu ligefrem vil give os Ansvaret for, at der ikke er sket, hvad man anser for tilstrækkeligt, nødes vi jo til at tage Diskussionen op, og vi kan straks melde Hus forbi. Vi har stemt for alle de Bevillinger til militære Formaal, som saavel Befrielsesregeringens konservative Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, som Venstreregeringens Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Harald Petersen, har anmodet Rigsdagen om. Den nuværende højtærede Forsvarsminister oplyste ved Forelæggelsen af det Lovforslag, vi her behandler, at der af Bevillingen for indværende Finansaar paa 38 Mill. Kr. til Anskaffelse af Materiel til Hæren ikke vil være brugt mere end ca. 5 Mill. Kr. til 1. April. Mere har den af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ledede Regering altsaa heller ikke brugt, skønt den havde Bevillingen til Raadighed fra 1. April 1947, indtil Regeringen frattraadte i November. Noget lignende gælder Bevillingen til Anskaffelse af Materiel til Søværnet. Vi retter ingen Bebrejdelser i den Anledning og har ikke gjort det, fordi vi ved, at den tidligere Regering paa dette Omraade var inde under samme valutamæssige Vanskeligheder, som har gjort sig gældende for den nuværende Regering, men Socialdemokratiets Ansvar kan det i hvert Fald ikke blive. Og hvad angaar Socialdemokratiets Ansvar for, at vi ikke i Dag har en ny Forsvarsordning, ligger Sagen jo, som nævnt, saaledes, at der overhovedet ikke af den tidligere Regering blev forelagt noget Forslag til en Forsvarsordning i Forsvarskommissionen, og man har derfor end ikke haft nogen Mulighed for at konstatere, om vi vilde være med eller ej, bortset fra, at vi fra Begyndelsen af Kommissionens Arbejde har erklæret os villige til en fordomsfri

Drøftelse af Problemerne, erklæret os villige til Realitetsforhandlinger, altsaa en positiv Tilkendegivelse.

Derfor maa vi paa det bestemteste tilbagevise de Paastande, man nu søger at rette imod os; de har intet Grundlag i de foreliggende Kendsgerninger, de kan kun tjene eet Formaal, men jeg skal gøre Venstre den Tjeneste ikke at nævne hvilket. At den nuværende højtærede Forsvarsminister skulde have nogle faa Maaneder til at skaffe sig et Overblik over Stillingen og foretage de fornødne Overvejelser af, hvad der vilde være den mest hensigtsmæssige Vej at vælge for hurtigst muligt at naa frem til et Resultat, kan man vel ikke kalde urimeligt; paa Baggrund af Erfaringerne fra tidligere Tider er der vist snarest Grund til at rette en Tak til Ministeren, fordi det nu bliver muligt i Løbet af kort Tid at optage Realitetsforhandlinger.

Det er min Overbevisning, at det overvældende Flertal af det danske Folk erkender Nødvendigheden af et effektivt Forsvar ud fra de Krav, som stilles af Forholdene ude omkring, saadan som de er i Dag. Man maa imidlertid have for Øje, at Befolkningen i sin Bedømmelse af denne Sag paavirkes af mange Faktorer, og at dette ikke mindst gælder de unge værnepligtige, som indkaldes til Militærtjeneste. En af disse Faktorer er den Maade, hvorpaa de indkaldte behandles, og den Aand, der raader i Værnene. Jeg tvivler ikke om, at de allerfleste Befalingsmænd er præget af den Indstilling, at det indkaldte Mandskab skal behandles ordentligt, og at de af ærlig Vilje stræber herefter. Jeg er ogsaa klar over, at Befalingsmændene siden Befrielsen har arbejdet under et overordentligt haardt Pres, og at man af denne Grund bør give dem en vis Margin under Udførelsen af deres Gerning. Alligevel finder jeg Anledning til at nævne, at der, saa vidt jeg har fulgt med i Dagspressen, har været et ret stort Antal af de saakaldte Soldateraffærer, det vil sige Episoder med urimelig Behandling af de værnepligtige. Saaledes fortalte „Fyns Social-Demokrat“ for en Uges Tid siden om et Tilfælde, hvor et Kompagni i 7 Kvarter blev trukket gennem Kloakrender og Pløre. Soldaterne var iført Gasmasker, og Øvelsen var at betragte som en regulær Stroppetur, der da ogsaa efter Bladets Skildring endte med, at flere af Soldaterne knækkede sammen. Der har været fremdraget flere andre lignende Tilfælde. Om nu Skildringen altid har været i den pinligste Overensstemmelse med Virkeligheden, kan jeg selvfølgelig ikke afgøre, men